

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 35.

31te august 1890.

16de aarg.

Buset af faar af taatesaften.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakke til en adresse paa over 5 ekempl. leeres det for 40 cents, og over 25 ekempl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Ribgeway, Iowa.

Fanny.

Fannys mor boede i en liden by og var enke efter en læge. Fanny var hendes et og alt og det, hun levede for, og det kan ikke negtes, at hun fortlæde hende noget. Saa havde fru Brun, saaledes hed hun, en gammel pige, der hed Martha, som havde tjent hos fru Brun, siden denne blev gift, og hun kunde nu slet ikke se fejl hos Fanny og taalte endnu mindre, at andre saa dem. Saaledes gif det da til, at Fanny næsten selv glemte, at hun havde nogle, og kunde efterhaanden slet ikke taale, at høre noget derom. Men det var ikke godt for hende og havde den slemme følge, at hun havde en undskyldning paa rede haand, hver gang hun havde gjort noget, hun kunde vente at saa skjend for, og saa fulgte hun ikke altid den rene sandhed. Saaledes var hun engang bedt paa skobtur med en del andre børn og vilde endelig have en ny lysrød kjole paa, skjønt moderen nødig vilde have det. Da hun kom hjem, var der en slænge i den, men Fanny forsikrede, at det paa ingen maade var hendes skyld, men Kameraternes, der endelig vilde lege skjul i et tjørnestrat, hvorimod sandheden var, at det var hende, der havde foreslaaet det, da der var saa ypperlige gjemmedsteder.

Der boede en sidskaptens kone i byen ved navn fru Graa. Hun havde ingen børn, og da hendes mand som oftest var ude paa lange reiser, saa hun sad ene tilbage, fandt hun sin glæde i at holde en liden skole,

hvori ogsaa Fanny gif. Hun var en liden opvakt pige og altid meget slittig, saa det var ikke underligt, at hun ogsaa var fru Graas yndling og blev betragtet som skolens nymster. Det var blevet slet i den lille skole, at den første regnveirsdag, efter at kaptein Graa havde været hjemme fra en af sine lange reiser, og børnene altsaa ikke kunde komme ud i fritvarteret, morede fru Graa dem med at vise dem de ting, som hendes mand havde bragt hjem med fra fremmede lande. De glædede sig især der- til engang, han var kommen fra en kina-reise og havde bragt ualmindelig mange kinesiske sager med hjem. Børnene var næsten utaalmodige over det gode veir, der var den første uge, efter at kapteinen var reist; men endelig skulde regnen ned en dag, og forevisningen skulde gaa for sig. Der var saa usædvanlig langt til fritvarteret den dag, syntes de smaa, for naar man venter paa en fornøjelse, falder tiden altid lang. Endelig slog klokken elleve, og alle skolepigerne styrkede ind i fru Graas spisestue, hvor denne venlige dame havde opstillet alle sagerne. Der var et porcellænstaarn, kinesiske høns, det vil sige af porcellæn, og mange andre ting. Nest lystte gjorde en høne, som laa med sine kyllinger under vingerne, og som havde saa kunstig en mekanisme, at naar man trykkede paa en fjeder, løftede hønen vingerne, og kyllingerne stak hovedet frem med et pip. Fru Graa viste det kunststykke frem mange gange; men hun bad børnene ikke selv at prøve derpaa, da det var et skrødeligt legetøj.

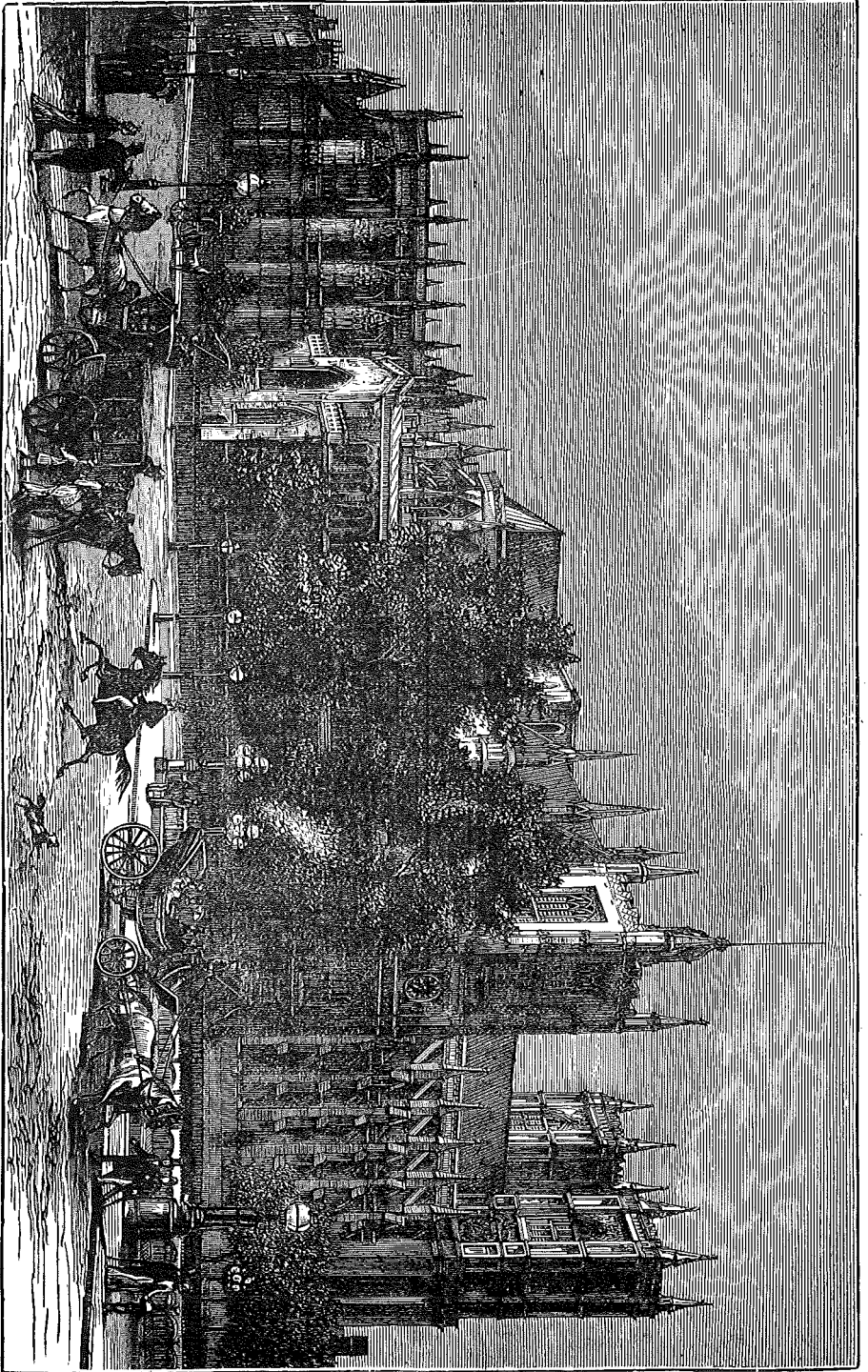
Hu hændte det sig, at de derefter legede skjul, og den, som skulde finde de andre, skulde staa i spisestuen, medens de andre gjemte sig. Det blev den ene gang Fanny, og for at saa tiden til at gaa, saa hun igjen paa de kinesiske ting, som enonu stod fremme. Hun var ikke meget vant til at styre sine lyfter, der som oftest blev spiede, og da hun kom til hønen med kyllingerne,

modstod hun ikke lyften til blot at trykke en gang paa fjederen. Det lykkedes hende; hønen løftede vingerne, kyllingerne stak de smaa hoveder frem, nei, hvor var det dog morsomt; hun maatte prøve en gang til. Men nu løftede hønen ikke vingerne saa høit som før; hun trykkede lidt haardere, at — der faldt hønenes ene vinge af. Fanny stod som lynslagen; hvad skulde hun gjøre, den var ikke til at fætte paa igjen. I det samme raabtes der „kom“, og i sin forfrættelse stak hun legetøjet i lommen og løb ud. Ogsaa fru Graas pige, Stine, holdt meget af den livlige Fanny, som altid havde et venligt ord til hende, ja som endog saa undertiden tog et og andet ærende med for hende, naar hun gik fra skolen. Da derfor Fanny skulde til at skjule sig, vinkede hun ad hende og hviskede: „Kom, Fanny, saa skal jeg skjule dig saa godt, at ingen kan finde dig“, og dermed lukkede hun døren op til sandhuset og hjalp Fanny at krybe derind.

Stattels Fanny var nær ved at ønske, at hun aldrig skulde ud af sandhuset mere, saa uheldig følte hun sig over, hvad der var skeet med hønen. Hun tænkte paa, om hun skulde gaa ind og tilstaa det for fru Graa og bede om hendes tilgivelse, som naturligtvis havde været det ene rigtige; men desværre var hun snart paa det rene med, at det kunde hun ikke, det vilde være saa slaut, og fru Graa, som nu tænkte saa godt om hende, vilde maasse aldrig mere saa saa gode tanker om hende. „Nei, nei, det kan jeg ikke,“ sagde hun til sig selv, skjønt samvittighedens stemme sagde „jo, jo“. Nu kom børnene stormende ud i kjøkkenet for at se, om hun var der, da de intet andet sted kunde finde hende, og i hast puttede hun den uheldige høne dybt ned i sandet og kom derpaa frem af sit skjul. Fru Graa havde ikke opdaget hønenes forsvinden, og der blev til Fannys store lettelse ikke talt noget om den sag den dag. Det var med

et tungt hjerte, at Fanny gik hjem fra skole. Først havde hun istaade at fortælle sin mor det, men saa tænkte hun paa, hvor bedrøbet hun vilde blive, at hun ganske vist vilde skende, og skend var noget af det, hun mindst kunde taale, og saa, hvad der var det allerbørste, hun vilde maasse forlange, at hun skulde sige fru Graa, at det var hende, som havde ødelagt den stakkels høne; nei hun maatte hellere tie stille. Hendes mor kunde straks se, at der var noget iveien med hende, men hun sagde, at hun havde ondt i hovedet, og da hun kun spiste meget lidet til middag, blev hendes mor og Martha bange for, at hun var syg, og fik hende til at lægge sig lidt. Hun saa og ønskede, at hun kunde blive syg, saa hun ikke kunde komme i skole de første dage, maasse kunde hønenes forsvinden da være glemt og ikke blive bragt paa tale, naar hun kom igjen.

Næste morgen havde hun virkelig hovedpine og fik derfor lov til at blive hjemme; men udsættelsen varede kun til den følgende dag. Saa bellemet var hun, da hun traadte ind i skolestuen, at fru Graa straks udbrød: „Men kjære, lille Fanny, hvor du ser bleg ud, du har det vist ikke godt?“ Aldrig saa snart var det blevet fritvarter, før de andre børn talte til hende om hønen, der var forsvunden, og de var meget bedrøvede over, at deres kjære lærerinde havde dem mistænkt for, at en af dem maasse først havde slaaet den itu, og saa før at skjule det taget den helt bort, og hun havde bedt den skyldige endelig at komme til hende, naar hun var ene, og sige det, saa skulde hun gjerne tilgibe hende og ikke omtale det til nogen, men hun kunde ikke taale at tænke sig, at et af hendes kjære skolebørn kunde have slikt paa samvittigheden uden at sige hende det. Men der var ingen kommen. Fanny sad som paa pinebænken, men svarede paa deres spørgsmaal, om hun kunde tænke sig, hvor den var bleven af, at hun intet husede om

Steffenstretten i London.

Det danske kronprinspar og deres børn.

den og ikke havde seet den, siden fru Graa havde vist den frem. Da denne i det samme traadte ind, raabte børnene i munden paa hverandre: „Kjære fru Graa, Fanny ved heller intet om hønen, saa nu maa De virkelig tro os, at ingen af os har taget den.“ „Ja, kjære børn, jeg vil kun altfor gjerne tro eder,“ svarede fru Graa, „skjønt det er mig ubegribeligt, hvor den er bleven af. Det eneste, jeg kan tænke mig muligt er, om naboens store hvalp skulde være kommen ind i stuen og taget den i flaben og løbet bort med den.“ „Na ja, det kan De tro,“ raabte børnene glade ved, at der var funden en forklaring.

Det var ogsaa i øieblikket en lettelse for Fanny, især da der ikke senere blev talt mere om sagen; men hun var intet slet barn, som var vant til at begaa den slags ting, saa samvittigheden lod hende ingen ro have, uden at hun dog kunde overtale sig selv til at gibe efter for dens paamindelser. Det var hendes forfængelige lyst til at betragtes som den bedste, som fik overhaand. Hun græd sig mangen en aften isøvn og gif stille og forfagt omkring, saa hendes mor blev meget bekymret for hende og talte til lægen derom, da hun mente, hun maatte være syg. Denne sagde, hun skulde meget i luften og foreskrev hende flere styrkende ting. Mangen en nat, naar hun laa vaagen, pint af samvittighedsnag, besluttede hun at fortælle det til sin mor næste dag og saaldt saa beroliget ved denne tanke isøvn; men naar dagen kom, opgav hun det igjen og ønskede, at hun blot havde gjort det straks. Alt som tiden gif, glemte hun imidlertid lidt efter lidt sin synd, og kun imellem dukkede tanken derom op hos hende. (Sluttes.)

Vil du opdrage dine børn vel? Saa lær dem:

- 1) at vasse sig;
- 2) at lyde dig;
- 3) at bestille noget.

Gud lader sig ikke spotte.

Dette alvorsord lader Gud ofte paa en frygtelig maade gaa saa øiensynlig i opfyldelse, at man maa bæve derved; men menneffene glemmer det bestandig lige saa ofte. Nedenstaaende tildragelse er et af de mange eksempler herpaa.

En fornem herre i Rab i Ungarn havde indbudt de fornemste personer i staden til et fastelavnsgilde, og iblandt gæsterne var krigskommissæren Josef Treithofer, som kort forud var overgaaet fra den lutherste til den katolske kirke. Denne mand var kjendt som en bespotter af evangeliets sandhed og forføjte ingen leilighed til at gjøre den saa latterlig, som han kunde, i letstndige selskaber. Efter maaltidet anstilledes et bal, som skulde vare den største del af natten. Krigskommissæren vilde forsøge lystigheden, og forklædte sig i en dragt, som skulde forestille Luther, og en ung adelig herre blev udklædt som Luthers hustru, Katarina von Bora. I disse dragter kom begge ind i dansesalen. Nysgjerrigheden havde hidløkket mange menneffer. Den forklædte Luther, som havde en stor bøg under armen, gav tilkjende, at han var kommen for at høre syndsbetjendelser, og den nærværende biskop var den første til at straffe for ham. Dette eksempel fulgtes af andre. Herpaa holdt den forklædte mand en tale og uddelte syndsforbøvelse til alle, som havde skriftet for ham. Herover brød hele mængden af tilhørere ud i en skrælbende latter, og endelig sluttede han sin bespottelse med „Fader vor.“ Men da han kom til de ord: „thi dit er riget og magten“, blev han hastig rørt af slag; til alles forfækkelse styrkede han om paa gulvet og væltede sig med fraade om munden som en gal hund. Man var neppe i stand til at bære ham ud i vognen og føre ham hjem. De bedste læger blev hentede, man forsøgte aareladning og alle optænkkelige midler, for at hjælpe ham, men alt var forgjæves.

Da han havde tilbragt elleve dage i ulidelige smerter og sambittighedskvaler under forfærdeligt brøl, udgav han aanden i fortvilelse. Den unge herre, der havde forklædt sig som Katarina von Bora, blev syg og døde fjorten dage derefter.

Den, som driver spot med Guds ord, driver spot med Gud selv; men Gud lader sig ikke spotte.

Den farligste plads.

Herin, en fransk general, førte en trop soldater paa en besværlig og farefuld vei i de spanske bjerge og opmuntrede derunder soldaterne til at fordrage alt besvær med mod og standhaftighed. En af hans folk var da saa dristig at tilraabe generalen: „De har let for at tale saa, hr. general; De sidder paa en vakker hest, medens vi soldater maa gaa tilfods.“ Straks steg generalen ned af hesten og bød manden stige op. Manden vægrede sig, men steg dog til sidst op og satte sig i sadelen. Neppe var det skeet, saa blev der fyrret paa troppen fra et baghold. Det første skud gjaldt manden paa hesten, som straks fik sit banesaar.

„Ser I“, sagde generalen todblodig til de andre, „den høieste plads er ogsaa den farligste.“ Han steg tilhest og red rolig videre.

Ogsaa andensteds end blandt de militære er den høieste plads den farligste.

Westminster abbedi i Pondon.

(Med billede.)

Pondon har en uhyre masse kirker, og mange baade store og pragtfulde; men blandt disse er dog især to blevne berømte over den hele verden.

Den ene er Sankt Paulskirken med sin storartede kuppel og sine mindes-

merker over en del af Englands navnkundige mænd, især berømte frigere, tillands eller tilbunds, saaledes over Nelson, seierherren ved Trafalgar, og Wellington, feltherre ved Waterloo, „jernhertugen“ kaldet.

Men ikke mindre berømt er Westminster abbedi, som vi idag har et billede af. Den er ikke saa stor som Sankt Paulskirken, men smukkere end denne. I den findes en mængde mindesmerker over Englands fyrster og berømte mænd. Her ligger en lang række af engelske konger og dronninger begravne, saaledes blandt andre dronning Elisabeth saavel som hendes berømte medbeilerinde Maria Stuart, og man kan vandre fra mindesmerke til mindesmerke og læse navnene paa saa mange af Englands hensovende statsmænd og frigere, digtere og videnskabsmænd.

Det danske kronprinspar og deres børn.

(Med billede.)

Den danske kronprins heder Frederik og er formælet med en norsk-svensk prinsesse, kong Karl den 15des datter Lovise. Paa billedet ser vi dem omgivne af sin ikke lidet talrige barneflokk, og vi antager, at mange af vore læsere ogsaa har lyst til at vide navnet paa de unge prinser og prinsesser, hvorfor vi vil meddele deres navne og alder.

1. Kristian. Han er født den 26de september 1870 og er, som man kan se, høiere af vækst end sin far.

2. Karl, som er født den 3dje august 1872 og uddannes til søofficer.

3. Lovise, født 17de februar 1875.

4. Harald, født 8de oktober 1876.

5. Ingeborg, født 2den august 1878.

6. Thyra, født 14de mars 1880.

7. Gustav, født 4de mars 1887, men han er ikke kommen med paa billedet.

Hvorledes det gik Sippel og Sappel.

Sengang var der to gutter; den ene hed Sippel, den anden hed Sappel. Baade Sippel og Sappel var et par dovne elever paa skolen. Hvis læreren ikke netop saa paa dem, kunde man være sikker paa, at de intet gjorde, og hjemme gjorde de sig aldrig saa meget brøderi, at de rørte ved en bog. Men stort dummere gutter end disse to var da heller ikke let at finde.

Da de var blevne store, sagde Sippel til Sappel: „Kom, Sappel, lad os drage ud i verden og tjene vort brød.“

Med en sæk paa ryggen og en tyk stof i haanden vandrede de afsted. „Nytte paa reisen!“ sagde en, som vidste, hvad de duebe til.

Først kom Sippel og Sappel til en maler, til hvem de sagde: „Vi søge efter arbejde og noget at leve af.“

Maleren sagde: „Er I nogenlunde flinke til at tegne med blyant, skal I saa det udmerkede godt hos mig.“

„Nei,“ sagde Sippel, „det har jeg ikke lært,“ og Sappel sagde ogsaa: „Nei, det kan jeg ikke.“

Da sagde maleren: „Eder har jeg ingen brug for!“ og han slog døren i for næsen paa dem.

Derpaa gik Sippel og Sappel ind i en bank og sagde: „Vi søger efter arbejde og noget at leve af.“

Kassereeren sagde: „Hvis I kan regne, skal I saa hjælpe mig og saa, hvad I behøver at leve af for det første.“

„Nei,“ sagde Sippel, „at regne har jeg ikke lært.“ Og Sappel sagde ogsaa: „Heller ikke jeg.“

Bankkassereeren sagde: „Da har jeg ingen brug for eder,“ og han lod dem gaa sin vei.

Saa kom de to unge menneffer til en fjømand og sagde: „Vi søger efter arbejde og noget at leve af.“

Kjøbmanden svarede: „Hvis I er flinke til at skrive, skal I saa tjeneste hos mig og god aarsløn.“

„Nei,“ sagde Sippel, „at skrive har jeg ikke lært.“ Og Sappel sagde ogsaa: „Heller ikke jeg.“

Da sagde kjøbmanden: „Eder har jeg ingen brug for. Se til at pakke eder afsted bid, hvor I har hjemme.“ Dermed lukkede han døren efter dem.

Endelig kom de til en boghandler og sagde: „Vi søger efter arbejde og noget at leve af.“

Boghandleren sagde: „Hvis I kan læse godt, skal jeg skaffe eder begge mere end nok at leve af.“

„Nei,“ sagde Sippel, „læse kan jeg ikke,“ og Sappel sagde: „Jeg kan heller ikke en eneste bogstav.“

Da sagde boghandleren: „Eder har jeg ingen brug for. Kom afsted, saa hurtigt I kan.“

Sippel og Sappel vandrede videre; men ingensteds fandt de nogen, som vilde have i sin tjeneste flige, som intet havde lært. Enden blev, at de maatte gaa og tigge, og mere end én gang led de sult og anden elendighed.

En dag sad de forfultne ved siden af hinanden paa en grøstefant. De havde ikke en bid brød i lommen og følte sig rent ulykkelige. Men Sippel tænkte ved sig selv: „Bid jeg dog havde lært noget i min ungdom.“ Og Sappel tænkte ved sig selv: „Det er dog ikke godt at være saa doven i sin barndom.“ — Saa tænkte de; men de sagde intet; thi de flammede sig for herandre.

Billedgaade.

1 s torsk

G R

Opløsning paa billedgaaden i nr. 33.

Ribsvijn.